

Uchwała Nr XXIII /130/09
Rady Powiatu Włoszczowskiego
z dnia 9 lutego 2009 roku
w sprawie ustanowienia sztandaru Powiatu Włoszczowskiego

Na podstawie art. 4 ust.1 pkt 21 w związku z art.12 pkt 10 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1592 z późniejszymi zmianami) i § 20 pkt 16 Statutu Powiatu oraz art. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 1978 roku o odznakach i mundurach (Dz.U. Nr 31 poz. 130 z późniejszymi zmianami) Rada Powiatu uchwala co następuje:

§ 1

- 1.Ustanawia się sztandar Powiatu Włoszczowskiego. Wzór graficzny sztandaru stanowi załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.
- 2.Opis historyczny wzoru graficznego sztandaru Powiatu Włoszczowskiego stanowi załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

§ 2

- 1.Wzór sztandaru Powiatu Włoszczowskiego określony niniejszą uchwałą jest znakiem chronionym.
- 2.Rozpowszechnianie wzoru sztandaru Powiatu Włoszczowskiego, o którym mowa powyżej z wyłączeniem publikacji naukowych, popularnonaukowych i służących celom promocji Powiatu Włoszczowskiego wymaga zgody Zarządu Powiatu Włoszczowskiego.

§ 3

1. Decyzję o wystawieniu sztandaru Powiatu Włoszczowskiego podejmuje przewodniczący rady.
2. Sztandar Powiatu Włoszczowskiego prezentowany jest przez trzyosobowy poczet sztandarowy – chorążego i dwóch przybocznych.
3. W skład pocztu sztandarowego wchodzi radni wyznaczeni przez przewodniczącego rady.

§ 4

Sztandar Powiatu Włoszczowskiego przechowywany jest w pokoju przewodniczącego rady.

§ 5

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Powiatu.

§ 6

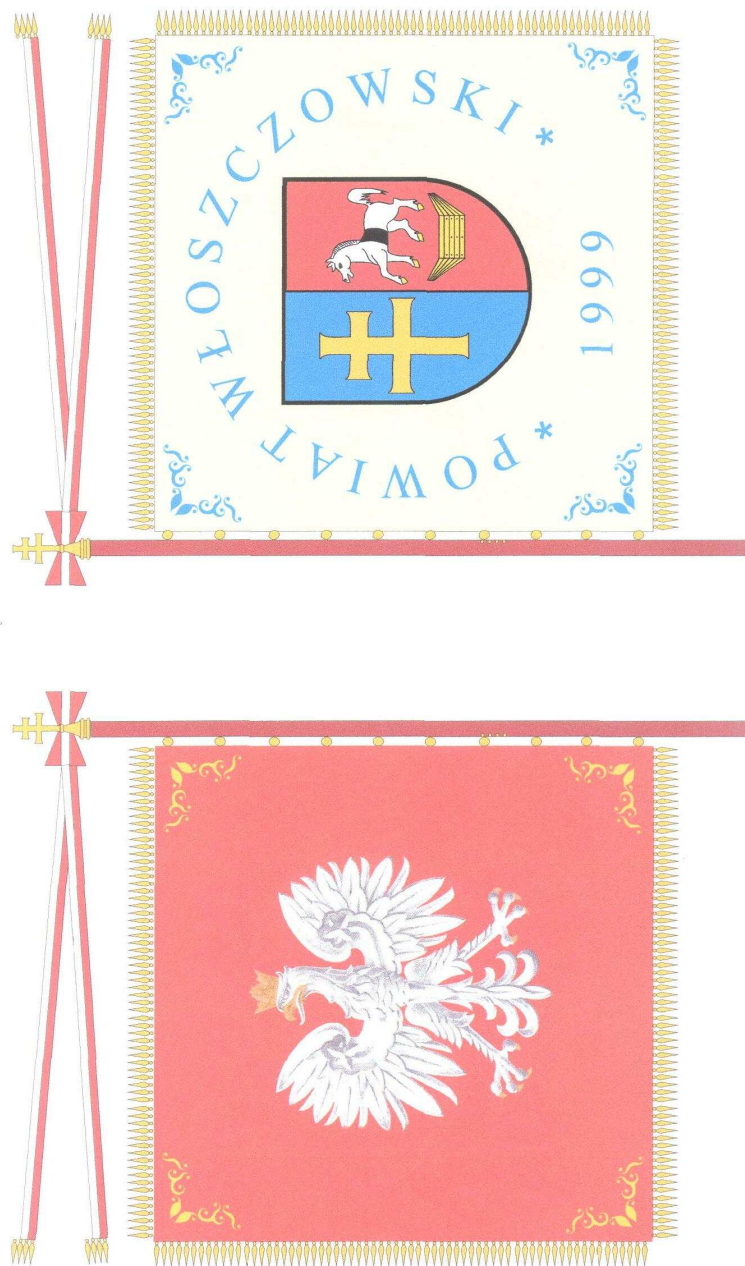
Uchwała wchodzi w życie w terminie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego.

Przewodniczący Rady Powiatu

Jerzy Bała

Załącznik nr 1
do Uchwały Nr XXIII/130/09
Rady Powiatu Włoszczowskiego
z dnia 9 lutego 2009 r.

Wzór graficzny Sztandaru Powiatu Włoszczowskiego

OPIS HISTORYCZNY WZORU GRAFICZNEGO SZTANDARU POWIATU WŁOSZCZOWSKIEGO

Sztandar powiatu włoszczowskiego położonego w województwie świętokrzyskim, składa się z dwubarwnej tkaniny w kształcie kwadratu o długości boków dziewięćdziesięciu centymetrów, który jest obszyty (z wyjątkiem boku przytwierdzonego do drzewa) złotą frendzlą o szerokości pięciu centymetrów.

Główny płat sztandaru (awers) jest w kolorze Ecrue (czytaj - ekri), który można określić jako „brudny” biały kolor, żeby dać wyobrażenie o jego nasyceniu. Na jego środku został umieszczony herb powiatu włoszczowskiego, czyli podzielona w słup tarcza, na której w polu prawym (heraldycznym) błękitnym, znajduje się podwójny złoty krzyż, z krótszym wyższym ramieniem; w polu lewym (heraldycznym) czerwonym, znajduje się biały koń zwrócony w prawo, z czarnym popręgiem, złotymi kopytami i podniesionym w górę ogonem, a od podstawy znajduje się złota łódź, złożona z czterech desek. Kolor płata został dobrany celowo, żeby pokazać kontrast pomiędzy płatem i położonym na nim herbem powiatu, a zarazem nawiązać do rewersu sztandaru, czyli czerwonego płata z białym orłem. W związku z tym barwa obu stron sztandaru nawiązuje do flagi państwowej Polski. Herb powiatu włoszczowskiego otacza majuskułny napis: POWIAT WŁOSZCZOWSKI 1999. Data umieszczona pomiędzy literami, wskazuje na rok powstania powiatu w wyniku reformy administracyjnej. Napis na płacie jest w kolorze błękitnym, a w jego czterech narożnikach znajduje się błękitny ornament.

Herb powiatu włoszczowskiego, nawiązuje do bogatej tradycji historycznej całego regionu, którą reprezentuje herb Starykoń rodziny Szafranców, będącej w wiekach XV-XVII właścicielami wielu miejscowości i majątków na terenie obecnego powiatu włoszczowskiego, między innymi Secemina, Ludyni, Krasocina. Rola jaką odegrali Szafrancowie w dziejach dzisiejszego powiatu włoszczowskiego, jednoznacznie wskazuje, że jednym z herbów reprezentujących powiat w jego nowym herbie, został herb tej właśnie rodziny. Również stolica powiatu, miasto Włoszczowa, swoją lokację w 1539 roku, zawdzięcza przedstawicielowi tej właśnie rodziny, Hieronimowi Szafrancowi, staroście Chęcińskiemu. Drugim został herb Łódzia, hetmana polnego koronnego Stefana Czarnieckiego, bohatera narodowego, którego imię weszło na trwałe do polskiego hymnu państwowego. Urodził się w 1599 roku w rodzinnej wsi Czarny, położonej w powiecie włoszczowskim i tam w 1665 roku, w zbudowanym przez siebie kościele został pochowany. Mieszkańcy powiatu włoszczowskiego są dumni, że był on synem ich ziemi i zawsze podkreślają ten fakt. Zgodnie z koncepcją heraldyki samorządowej dla województwa świętokrzyskiego, herby te zostały połączone z herbem benedyktynów łysogórskim, reprezentującym województwo, czyli podwójnym złotym krzyżem patriarchalnym w błękitnym polu, pochodzącym z Bizancjum, nazywanym też karawaką. Krzyż związany z symboliką religijną, zajmuje wśród heraldycznych figur pierwsze miejsce. W tym wypadku, dodatkowo jest to krzyż Drzewa Krzyża Świętego. Podwójny krzyż, niezależnie od określeń heraldycznych, nosi nazwę "krzyża arcybiskupiego", „patriarchalnego”, a od XVII wieku „Jerozolimskiego” i jest nierozłącznie związany z kultem i symboliką relikwii Drzewa Krzyża Świętego. Ze względu na znaczenie klasztoru benedyktynów łysogórskich w Polsce i jego położenie w sercu Gór Świętokrzyskich, został wybrany do reprezentowania województwa świętokrzyskiego i jego powiatów w heraldyce samorządowej. Na ten temat zobacz: J. Michta, „Powiatowa heraldyka samorządowa województwa świętokrzyskiego i jego symbolika”, Kielce 2004.

Na odwrotnej stronie sztandaru, widzimy czerwony płat, na którym znajduje się ukoronowany biały orzeł z rozpostartymi skrzydłami, czyli godło państwa polskiego, na terenie którego znajduje się powiat włoszczowski. Barwa płata jest taka sama, jak pole tarczy w herbie Polski. W czterech narożnikach płata znajduje się złoty ornament.

Wizerunek białego orła na sztandarze powiatu włoszczowskiego, to herb Rzeczypospolitej Polskiej z 1990 roku, będący zmodyfikowaną wersją herbu z 1927 roku, który wprowadzony został ustawą z 9 lutego 1990 roku, zgodny z wzorem zamieszczonym w Obwieszczeniu Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej z dnia 2 listopada 2005 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (załącznik Nr 1). Obecny orzeł państwowy został zaprojektowany w 1927 roku przez Zygmunta Kamińskiego i był wzorowany na orłach jagiellońskich. Potwierdził to sam autor w wywiadzie opublikowanym w 1928 roku, w numerze czwartym „Sztuki Złotniczej, Zegarmistrzowskiej, Jubilerskiej i Rytowniczej” na stronie pięćdziesiątej szóstej. Łączy cechy renesansowe, takie jak symbolika orła, układ skrzydeł, ogon, z formami gotyckimi reprezentowanymi przez otwartą koronę. Orzeł biały stał się w XIV wieku godłem państwa polskiego oraz osobistym herbem króla polskiego. W okresie średniowiecza i nowożytnym, był również herbem miast królewskich, w tym Piotrkowa i Sandomierza. Bibliografia dotycząca orła białego jest bardzo duża, do czego przyczyniła się rocznica 750-lecia jego funkcjonowania jako polskiego godła, obchodzona uroczystie na Zamku Królewskim w Warszawie w 1995 roku. Z tej okazji ukazała się praca: „Orzeł biały - 700 lat herbu państwa polskiego”, w której została zamieszczona bogata bibliografia poświęcona orłowi.

Drzewce sztandaru powinno zostać zwieńczone, bądź herbem województwa, bądź elementem herbu powiatu. Na drzewcu mogą zostać wbite gwoździe, wskazujące na fundatorów sztandaru. Można się zastanowić, czy do drzewca przywiesić szarfę błękitno-złoto-czerwoną, nawiązującą swoimi barwami do herbu powiatu (złote godło: krzyż, łódź: błękitne i czerwone pole podzielonej w słup tarczy); ewentualnie biało-czerwoną, nawiązującą do barw państwowych.